

[Poul Møller.]

der skal komme ud af den pågældende sag, medens vi udmærket ved, her hvor det drejer sig om en ratifikationsdebat, at det kun er spørgsmål om at konfirmere noget, der er fuldbragt, noget, der er sket, et ja-ord, som blev givet den 15. juli i fjor af folketingets flertal. Ingen er i tvivl om Danmarks stilling. Den højtærede udenrigsminister har under sin ministerielle hånd og segl bekræftet Danmarks tilslutning til de syv, og der går ingen vej tilbage.

Dette må naturligvis spille en rolle for den interesse, som denne debat kan få, og spille en rolle for den indstilling, de forskellige medlemmer af tinget kan have til sagen. Man kan vist stadig undre sig over, hvorfor den høje regering ikke i en sag af så afgørende betydning søgte en forhandling med oppositionen i sommer, da den i en sådan hast traf sin afgørelse. Jeg ved ikke, om regeringen traf sin afgørelse på 2½ time, men jeg ved i hvert fald, at det gik meget rask. Der har ganske vist ikke lydt protester for denne hurtige beslutning, som jo slet ikke var i overensstemmelse med den linje og den politik, som regeringen tidligere har ført. Det har der ikke lydt protester om endnu uden for denne sal, men jeg synes, det var forkert, at der ikke dengang blev givet mulighed for en forhandling, efter at man havde foretaget det opklaringsfelttog, som den højtærede udenrigsminister foretog i Bonn og i London. Jeg synes, at oppositionen netop i dette folketingsår i forsvarssagen har vist sin vilje til at tage et medansvar i afgørende, store nationale spørgsmål. Nu kunne man undskylde sig med, at sagen dengang havde hast, og man gjorde det. Men vi kunne og burde ikke have ladet os diktere en knap tidsplan, som vi skulle rette ind efter. Danmark burde have sikret sig ikke at blive skubbet ind i dette aftalesystem uden rimelig tid til overvejelse.

Alt det nytter det jo ikke nu at græde over. Vi må se, om de forventninger, der dengang blev næret til dette traktatværk, nu er indfriet, eller om man kan sige, at man har rimelig grund til at tro, at de vil blive indfriet, om der er sikret vort land de bedste vilkår inden for konventionen, derunder også om vi selv fra dette tings side, fra den høje regerings side har gjort til-

strækkeligt for at skabe den bedste atmosfære i vort eget land, de bedste vilkår for vort eget erhvervsliv for at gå ind i den nydannelse, som konventionen betyder for hele den danske økonomi.

Der var ingen under julidebatten, der anså løsningen med de syv landes frihandelsområde for ideel, heller ingen af dem, der stemte for at befuldmægtige regeringen til at forhandle os ind i denne løsning. Den højtærede udenrigsminister har i sin skriftlige fremsættelse heller ikke nu gjort foresøg på nu at gøre traktaten til en ideel løsning, og han har ret heri, for frihandelsområdet kan ikke være det ideelle. Den handelsfrigørelse, vi har sigtet imod, kan og bør ikke være en begrænset handelsfrigørelse, der lukker os inde i en bås sammen med 90 millioner mennesker, og som samtidig indebærer risikoen for, at vi udelukkes fra den øvrige verden.

Frygten for, at frihandelsområdet vil dele handelen, at det vil tilsigte en selvforsyning, er ikke blevet mindre ved gennemlæsningen af det traktatudkast, der nu foreligger til folketingets ratifikation. Det er jo selve formålet med frihandelsområdet, at de syv lande skal kunne klare sig selv, forsyne sig selv og dermed forvråde de gamle handelsforbindelser, der har været mellem den øvrige verden og Danmark og de syv lande. Men det håb, der tryllebandt flertallet, da afgørelsen blev truffet, var, at denne deling af Europas handel ville føre til en samling af den europæiske handel. Dette håb tror jeg var ærligt, var velment, men endnu tør vi ikke sige, om håbet er indfriet; tværtimod er det ikke lykkedes, i hvert fald ikke gennem den periode, der er gået fra den 15. juli og til i dag, at nå nævneværdige skridt frem imod den brede europæiske løsning, og ser vi ud i Europa, ud i verden, kan vi nok have grund til at frygte, at løsningen ikke ligger lige om hjørnet, for at bruge en af den højtærede udenrigsministers yndlings vendinger.

Det, der foregår i Frankrig for tiden, den kraft og styrke, der står bag den franske præsident og hans politik, giver os næppe grund til at forvente større smidighed, større offervilje fra den franske regerings side for at nå en helhedsløsning. Meget tyder også på, at Storbritannien nu vil prøve på at udbygge sin position igennem